

سو دیبیں دیر من اولاندا آنام آب کی یو خ
یو خو اؤیره تدی او شا قلیقدا منه خواب کی یو خ
مر حوم پر و فوسور زہتائی

شمـه اـی گـویـمـت اـز رـیـشـه و اـز شـاـخـه تـرـک
نشـنـیدـم کـه بـگـوـیـدـ: «بـلـدـه آـن نـان و نـمـکـ»
تو شـنـیدـدـی کـه: «فـدـای تو شـوـدـ جـان مـا مـا»
بلـکـه مـیـگـفـتـ: «گـولـومـ! آـی اـیـشـیـغـیـمـ! سـوـن اوـمـوـدـوـمـ!»
تاـنـمـانـی عـقـب اـز قـافـلـه علم و عمل
دـیـلـیـوـی سـاتـمـا دـیـلـه ؟ قـاتـمـا قـانـی اوـزـگـه لـرـه
چـکـمـیـشـیـکـ یـدـدـی مـیـنـ اـیـلـ تـارـیـخـی بـیـزـلـرـ قـابـاغـا
دـیـلـلـرـینـ کـسـمـه دـیـلـرـ، پـیـسـ گـؤـزـینـ باـخـمـاـدـیـلـارـ
کـیـمـ کـیـمـه بـورـجـی قـالـیـبـ، کـیـمـ نـه آـلـیـبـ کـیـمـ نـه وـرـیـبـ
کـه: چـنـینـ کـرـدـه و اـینـ گـفـتـه و اـینـگـونـه خـورـنـدـ!
شـرمـ اـز «مـوـلـوـیـ» و «گـنجـهـ» و «واـحـدـ» بـرـنـدـ
تو نـدـانـی کـه آـتـامـ باـ خـطـ «گـؤـیـ. تـورـکـ» نـوـشتـ
دمـ بـه دـمـ طـعـنـه زـنـیـ یـاـ بـه مـرـضـ یـاـ کـه بـه کـمـینـ
آـورـدـ نـابـ غـه فـرـزـنـدـ چـو «فـارـابـیـ» پـاـکـ
منـ شـنـیدـمـ چـه بـدـیـ کـرـدـ بـه اـیرـانـ و بـه دـینـ
بـخـداـ آـیـتـ حـقـ ، نـورـ خـداـ بـودـ کـه رـفتـ
کـه اـزوـ اـینـ تـوـطـئـه خـنـ دـانـ شـوـدـ اـفـرـادـ دـگـرـ

محمد صادق نائیمی

(فارغ‌التحصیل، کارشناسی ارشد مکانیک از صنعتی اصفهان)

فلکلر یاندی آهیمدن مورادیم شمعی یانسماز می؟
نهچون قیلماز منه درمان، منی بیمار سانماز می؟
دئسمه اول بیوفا بیلمن اینانیز می، اینانماز می؟
اویادیر خلقی افغانیم، قارا بختیم اویانسماز می؟
حبیبیم، فصل گول دور بو، آخر سولار بولانماز می؟
منه طعن اثیله یهند غافل، سنی گئرجه ک او تانماز می؟
سورون کیم، بو نه سئودادیر، بو سئودا دهن او تانماز می؟

ملا محمد فضولی

ای که دائم هنرت هست زدن طعنه به ترک
به من آموخت آنام تا که بگویم: «سو؛ چؤرک»
من شنیدم که: «گؤزل! گل دولانیم من باشینا»
هرگزاز او نشنیدم: «گل من! ماه تموم!»
او نگفته ست که «پا-دست» بگویم به «قیچ-ال»
بلکه می گفت: «دانیش تورکی گؤزل لهجه سینه
آتالارسله میشیک فارسا؛ لورا؛ هم بل— و چا
هئچ کیمین تاریخینی دانسادیلار، تورک آتالار
چیخاجاق آی بولوت آستان، گورجکسن بیلینیب
بلی آنان که به ما ترک، دو صد طعنه زند
«بهجهت» و «صائب» و «خاقانی» و «پروین» نگرند
بشر آنگاه که با عکس نوشته ست به خشت
تو «قوتادغو»، «دده قورقوود» نشنیدی که چنین
پدر ده— ربوزد که در این عالم خاک
تو شنیدستی اگر کرد رشادت، «افشین»
آری آن «باکری» از عشق وطن بود که رفت
چشم دل باز کن، ای هموطن! و خوب نگر

منی جاندان او ساندیردی، جفادن یار او سانمازمی؟
هامو بیمارینه جانسان، دوای درد ائدهر احسان
غمیم پنهان دوتاردیم من، دئدیلر یاره قیل روشن
شب هجران یانار جانیم، تؤکر قان چشم گریانیم،
گولی رخسارینه قارشی، گؤزو مدهن قانلی آخار سو،
دئیلیدیم من سنه مايل، سـن اشـدـین عـقـلـیـمـی زـاـیـلـ
فضـولـهـ رـنـدـ وـ شـیدـاـ دـبـ، هـمـیـشـهـ خـلـقـهـ رـسـوـادـیـرـ